

Hồi 35**Chàng dâu phải là kẻ bạc tình**

Tuy chàng hết sức hoang mang về tấm lòng của Thủy Linh Phụng, song vẫn cố sức đuổi theo để cướp lại nàng.

Chàng lão đảo phóng đi, lòng mãi miết suy ngẫm về những lời mắng chửi của Tiểu Thúy: “Hay cho tên tặc tử lòng lang dạ chó!”

Lòng hào hiệp bỗng bùng lên, chàng lăm bắm:

- Hành động của mình như vậy có quá đáng chăng?

Chàng quả quyết:

- Không! Mình yêu Thủy Linh Phụng, ghét Thủy Linh Uyên, không ai làm mình thay đổi được hết...

Chàng lại hất mạnh đầu:

- Thế nhưng... Ô Hải sắp hại Thủy Linh Uyên, mình đã là người trong giới hiệp nghĩa, chả lẽ lại làm ngơ để mặc cho quái vật hại người hay sao?

Chàng dừng lại nghĩ tiếp:

- Sở dĩ ta ghét nàng là vì nàng đã có hành vi vô sỉ, song cốt nhục trong người nàng đâu sao cũng là của mình! Mà cho dù nàng với mình không hề quen biết thì cũng chẳng thể nhắm mắt làm ngơ...

Rồi chàng lại nhớ đến những lời thúc giục của Thủy Linh Uyên, mỗi lời nói đều chan chứa biết bao chân tình tha thiết, vậy mà lúc bấy giờ chàng lại không thèm đếm xỉa đến.

Chàng bỗng gào to:

- Ta quả thực là một kẻ lòng lang dạ chó ư? Không, dứt khoát là không! Ta phải đi cứu Thủy Linh Uyên...

Không đắn đo nữa, quay phắt lại chạy như điên cuồng, đôi chân rời rã, ngã xuống rồi lại bò dậy, liền tiếp những năm sáu lần. Song chàng được ý chí mãnh liệt vực dậy, lúc này chàng chỉ có ý thức chuộc tội, bằng mọi giá phải cứu thoát Thủy Linh Uyên.

Chẳng rõ đã vượt qua bao nhiêu dặm đường, chợt mắt chàng tối sầm, đôi chân hoàn toàn tê liệt, ngã lăn ra bất tỉnh.

Chẳng rõ thời gian đã trôi qua bao lâu, chàng mơ màng hồi tỉnh, nghe có tiếng bước chân rậm rịch dần tiến tới gần.

Chàng vốn đang nằm trong lùm cỏ, thử vận chân khí thấy toàn thân thông suốt, bèn lập tức vận hành một chu kỳ, đoạn thò đầu ra nhìn.

Bất giác chau mày thầm nhủ:

- Ô! Rõ là oan gia lộ hẹp, thật không ngờ bọn này lại xuất hiện cùng một lúc.

Thì ra đó là đội trưởng Đại Dao đội Vô Nhận Dao Hoắc Kỳ, hội chủ Đoàn Thương hội Vô Ảnh Thương Tả Thiên Hành, bang chủ Hoan Hỉ bang Hồng Đầu Thương Đăng Tiêu Phi, cùng với trang chủ Song Phi trang Phi Thiên Đường Lang Cổ Kim và Phi Thiên Trách Mãnh Cổ Ngân, tổng cộng là sáu người.

Sáu người này tuy không phải là địch thủ của Nhạc Quần, song lúc này chàng đang kiệt sức, chẳng thể nào đối phó nổi với sáu người liền thủ.

Và hướng đi tới của sáu người này lại chính là chỗ ẩn thân của Nhạc Quần, nếu họ không đổi hướng thì chắc chắn sẽ phát hiện ra chàng.

Nhạc Quần thầm nhủ:

- Nếu bị họ phát hiện mà bắt buộc phải động thủ, chi bằng mình hiện thân ra dọa cho họ một phen xem sao!

Nghĩ đoạn, bèn đưa tay phủ bụi trên mình, đoạn đứng lên sải bước tiến ra...

Hồng Đầu Thương Đăng Tiêu Phi phát hiện ra chàng trước tiên, sừng sốt reo lên:

- Ủa! Các vị hãy xem...

Năm người kia liền cùng đưa mắt nhìn về phía Nhạc Quần, thoạt tiên thì kinh hãi, kế đến thấy chàng dáng vẻ bơ phờ, nổi khiếp sợ liền tiêu tan, cùng bật cười hăng hắc.

Vô Nhận Dao Hoắc Kỳ gần giọng nói:

- Tên tiểu tử này nhất định là đang thọ trọng thương, hôm nay đừng cho hắn đào thoát.

Song Nhạc Quần vẫn sải bước tiến đến gần, miệng nở nụ cười lạnh lùng, cố sức giữ vững bước chân.

Sáu người này ai nấy cũng từng nếm mùi đau khổ dưới tay Nhạc Quân, không hện cùng thoái lui một bước, vẻ khiếp sợ lộ rõ ra mặt.

Vô Ảnh Thương Tả Thiên Hành là kẻ đã bị Nhạc Quân hành hạ thê thảm nhất, bị chàng nhắc bổng lên cao một cách nhục nhã, y đã thề quyết báo thù không từ bất kỳ thủ đoạn nào.

Giờ đây y tin chắc Nhạc Quân đã bị trọng thương, bằng không đâu có bụi bám đầy mình, bước chân nhẹ hẫng thế kia, bèn trầm giọng nói:

- Nếu sáu người liên thủ mà cũng không chế ngự được tên tiểu tử đó thì từ nay chúng ta đừng chường mặt ra chốn giang hồ nữa.

Hồng Đầu Thương Đăng Tiêu Phi cười hì hì:

- Tả huynh nói rất phải, hiện nay chúng ta đã có chỗ dựa, bất tất sợ hấn nữa. Bất được hấn là một công trạng lớn, nếu để cho hấn tẩu thoát, thì chúng ta kể từ nay..

Sáu người đồng loạt tuốt khí giới cầm tay chậm chậm tiến tới bao vây Nhạc Quân vào giữa.

Nhạc Quân nhếch môi cười khinh bỉ:

- Các vị chán sống rồi phải không? Phải biết Nhạc mỗ từ khi xuất đạo đến nay chỉ trừ vạn bất đắc dĩ phải đại khai sát giới trên núi Nga Mi, ngoài ra rất ít khi giết người!

Bổng đánh giọng nói tiếp:

- Thân thủ của Thủy Thiên Ngao và Bát Tú Điều Khách như thế nào?

Sáu người đều giật nảy mình:

- Tất nhiên là cao thủ bậc nhất trong đương kim võ lâm!

Nhạc Quân cười khẩy:

- Không sai! Vậy mà hai người liên thủ cũng chẳng làm gì được Nhạc mỗ!

Sáu người lại giật nảy mình, cùng lộ vẻ không tin.

Nhạc Quân cười khẩy:

- Nhạc mỗ biết các vị không tin!

Đoạn rút Quỷ Đầu trượng xuống, ngậm vận chân lực vung nhẹ, lập tức tiếng sấm rền vang, cỏ cây tung bay.

Sáu người cùng kinh hãi lùi sau ba bước, Nhạc Quân lại trầm giọng nói:

- Đây chính là Phích Lịch Thần Trượng tuyệt học của bốn môn, mà Nhạc mỗ chỉ mới sử dụng có ba thành chân lực...

Sắc mặt sáu người biến đổi liên hồi. Sự thật đã sờ sờ trước mặt, không muốn thì cũng phải tin. Thế nhưng, nếu bị chàng hù dọa thế này mà bỏ chạy thì còn nhục nhã nào hơn?

Nhạc Quần lạnh lùng nói tiếp:

- Lần trước ở trên ngọn núi Nga Mi, Nhạc mỗ chưa học được tuyệt kỹ này mà đã khiến cho các vị tử thương đến đường ấy, giờ đây...

Quét mắt sắc lạnh, gằn giọng:

- Các vị có muốn thử chãng?

Sáu người cùng đưa mắt nhìn nhau, vô cùng ngượng ngập.

Nhạc Quần lại trầm giọng tiếp:

- Vậy là khá biết điều đấy, tránh ra!

Chàng sải bước tiến tới, hai vị trang chủ Song Phi trang đứng ngay hàng đầu liền vội tránh sang bên.

Nhạc Quần thâm thở phào nghi:

- Một cao thủ võ lâm mà phải nhờ đến hư trương thanh thế mà xông xáo trên chốn giang hồ thì thật là một điều đau xót!

Nào ngờ một tiếng trầm giọng quát:

- Khoan đã!

Nhạc Quần ngoảnh lại nhìn, thấy Vô Nhận Đao Hoắc Kỳ tiến ra nói:

- Họ Hoắc này không tin, nhất định phải thử cho biết. Năm vị không dám động thủ, có thể lui ra ngoài một trượng.

Lão già này quả là dày dặn kinh nghiệm, đã nhận ra Nhạc Quần vừa rồi sau khi gắng gượng vận dụng nội lực, người đã chao đi một cái, nên tin chắc nội lực của chàng chưa được hồi phục.

Năm người kia cùng đưa mắt nhìn nhau, đồng thanh nói:

- Bọn này xin cùng chung vai sát cánh với Hoắc huynh!

Nhạc Quần thâm thở dài nghi:

- Đã khó tránh khỏi một trận ác đấu, thôi đành động thủ vậy!

Chàng đánh mặt, “choang” một tiếng, Quỷ Đầu trượng vụt dài ra ba bước, lạnh lùng nói:

- Nếu nhất định buộc Nhạc mỗ này ra tay, Nhạc mỗ cũng đành xin hầu tiếp thôi!

Đột nhiên, Nhạc Quần trông thấy sau một tảng đá to ở sau lưng sáu người, có một thiếu nữ thò đầu ra nháy mắt với chàng. Nhìn kỹ thì ra là Lý Quân, con gái của Lang Diên Thần, bèn thầm nhủ:

- Nàng nháy mắt là có ý nghĩa gì?

Lại thấy nàng dùng tay ra dấu một hồi, đoạn lại thụt vào mất dạng.

Nhạc Quần loáng thoáng hiểu ra, thầm nhủ:

- Hãy cứ thử xem, nếu không hiệu nghiệm thì hăng động thủ cũng chẳng muộn!

Đoạn chàng nhếch môi cười:

- Mấy tháng qua tại hạ đã gặp toàn các cao thủ bậc nhất. Thẳng thắn mà nói, với thân phận của tại hạ mà giết các vị thì khó tránh khỏi bị người trong giới võ lâm cười chê, cho nên...

Sáu vị chưởng môn phái tứ giác, gần giọng nói:

- Tiểu tử ngươi bất tất khoác lác, sự thật rồi sẽ rõ ngay thôi!

Nhạc Quần cười khinh miệt:

- Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ! Họ Nhạc này phải cho các vị thưởng thức một phen, một khi động thủ thì kết cuộc của các vị sẽ ra sao?

Đoạn chỉ về phía tảng đá to ở sau lưng họ cách chừng một thước rưỡi nói tiếp:

- Thấy chưa nào? Tảng đá kia nặng ít ra cũng bốn ngàn cân, và tại hạ ở cách xa ba trượng đây...

Sáu người ngoảnh lại nhìn, lập tức tránh ra. Vô Nhận đao ngọc nhiên nói:

- Tiểu tử ngươi định giở trò gì đó?

Nhạc Quần nghiêm giọng:

- Tại hạ định bộc lộ một chút tuyệt kỹ cho các vị xem! Tại hạ vận công là có thể hút tảng đá kia từ ngoài ba trượng đến gần chừng một trượng, rồi hư không phóng ra một chưởng, sẽ đánh nát vụn tảng đá đó ra!

Sáu người đều tái mặt, đồng thành nói:

- Láo! Trên cõi đời này không ai đạt được đến trình độ ấy cả!

Nhạc Quần cười khẩy:

- Thật là nực cười, đó chính là nguyên nhân chủ yếu khiến các vị đã dám mạo hiểm hợp lực định động thủ với Nhạc mỗ đây! Vì kém hiểu biết nên thấy gì cũng cho là lạ và rất dễ rước lấy họa sát thân.

Sáu người vẫn chưa tin hẳn, song lặng thinh chăm chăm nhìn vào Nhạc Quần.

Nhạc Quần thâm nhủ:

- Chẳng rõ Lý Quân nàng ra dấu có phải là với ý như vậy hay không, nếu không linh nghiệm thì Nhạc Quần này chẳng là một tên đại bịp ư?

Song ngoài mặt lại nghiêm trang nói:

- Hãy xem cho kỹ đây, đây là một tuyệt học mà bình sinh các vị hiếm thấy, bỏ lỡ dịp này thì uổng lắm!

Chàng chậm chậm đưa Quỷ Đầu trượng ra, nhìn về phía tảng đá, chẳng thấy Lý Quân đâu cả, nàng còn ở đó chẳng?

Song hiện đã ở vào thế cưỡi hổ, đành bậm bụng thật sự vận dụng nội lực hút tới. Quái sự xuất hiện, tảng đá nặng hàng mấy ngàn cân quả nhiên lăn tới gần chừng trên dưới một trượng.

Sáu vị chưởng môn nhân cũng biến sắc mặt dữ dội. Nhạc Quần lại lớn tiếng nói:

- Kỳ thực tại hạ chỉ dùng có ba thành công lực, nếu thi thố hết toàn lực thì tảng đá này có thể bay qua đầu Nhạc mỗ ra ngoài xa năm sáu trượng nữa đây!

Giờ thì Nhạc Quần có huênh hoang hơn nữa thì sáu vị chưởng môn nhân cũng tin chắc là thật, bởi màn biểu diễn vừa qua của Nhạc Quần, dấu họ khổ luyện cả đời cũng không thể thực hiện được.

Nhạc Quần lại trầm giọng nói:

- Các vị hãy xem nữa đây...

Quỷ Đầu trượng vung mạnh, tiếng sấm vang rền, rồi thì "rầm" một tiếng vang dội, tảng đá bị đánh vụn theo gió tung bay mù mịt.

Ngay khi sáu vị chưởng môn đưa tay áo lên che mặt vội vã thoái lui ra xa, một bóng người mảnh mai lướt đến phía sau một ngọn cây to ở ngoài một trượng.

- Các vị còn chưa chịu đi ư?

Sáu người cùng đưa mắt nhìn nhau, quay người phi thân phóng vút đi.

Nhạc Quần thở phào một hơi dài, đi đến bên cạnh ngọn cây to và nói:

- Xin đa tạ Lý cô nương...

Thò đầu nhìn, chẳng thấy Lý Quân đâu cả, ngoái lại, thì ra nàng đang ở sau lưng chàng, bất giác thoáng giật mình thầm nhủ:

- Thật không ngờ thân pháp của ả nha đầu này cao siêu đến vậy!

Lý Quân buông tiếng cười nhạt:

- Mong là kể từ nay các hạ đừng lừa gạt người ta nữa là được rồi!

Nhạc Quần thoáng ngăn người:

- Tại hạ chưa từng lừa gạt cô nương...

- Các hạ là Vô Tâm?

- Tại hạ là Nhạc Quần chứ không phải Vô Tâm! Chỉ bởi cô nương là con gái của Lang Diện Thần, vì ở thế đối lập nên không tiện tiết lộ thân phận đó thôi!

Lý Quân cười khẩy:

- Cha tôi là Lang Diện Thần, chả lẽ con gái của Lang Diện Thần không tốt hay sao?

Nhạc Quần đuối lý, ấp úng:

- Thật sự là vì có một số điều cần giữ bí mật nên mới bắt buộc phải dối gạt cô nương, tại hạ xin tạ tội!

Lý Quân thoáng chau mày:

- Vậy thì Vô Tâm và Mai Nghinh Xuân thật sự đâu rồi?

- Đó thì...

Nhạc Quần ngập ngừng mãi không nói ra, Lý Quân cười nhạt:

- Bốn cô nương chỉ là với ý tốt, các hạ không muốn nói ra thì thôi, nếu có điều gì không may xảy ra thì đừng oán trách bốn cô nương đã không nói trước!

Nhạc Quần thâm nghĩ, theo lời của Hắc Liên Hoa thì thể xác của Mai sư cô và Vô Tâm sẽ được người mang đi, và hẳn là người của phe mình, nhất định sẽ không có gì nghiêm trọng như nàng ta đã nói. Vả lại, ngay cả bản thân chàng cũng chẳng biết người nào đã phụ trách việc ấy.

- Mặc dù tại hạ biết thể xác của hai người ấy được bông ra và giấu dưới bàn thờ thần trong ngôi tiểu miếu nọ, nhưng ai đã ra tay thì tại hạ không biết!

Lý Quân vẽ trầm ngâm lắc đầu:

- Vậy không đúng đâu! Theo sự suy đoán của bốn cô nương thì bọn kiêu phu kia đã lười biếng vào trong tiểu miếu nghỉ ngơi, rồi bị các người đánh tráo...

- Không sai!

- Còn nữ nhân kia là ai?

- Sư muội của tại hạ!

Lý Quân cười khẩy:

- Các hạ có biết rằng hiện tại nàng ta đang kề cận với cái chết chẳng?

Nhạc Quần giật thót người:

- Xin Lý cô nương hãy cho biết hiện nàng ta đang ở đâu? Theo sự phỏng đoán của tại hạ, có lẽ nàng ta đã thoát thân từ lâu rồi!

Lý Quân cười khẩy:

- Dù có là Đại La Thiên tiên cũng không thể nào thoát thân được, có lẽ vụ này là ý kiến của nàng ta phải không?

Nhạc Quần gật đầu thành thật:

- Đúng vậy! Lúc đầu nàng ta bảo là đi xem một chuyện thú vị, sau khi vào trong kiêu tại hạ mới biết hai xác ấy là Mai Nghinh Xuân và Vô Tâm!

Lý Quân bỗng lại hỏi:

- Ngoài vị sư muội đó ra, các hạ còn có một hoặc hai nàng hôn thê nữa phải không?

Nhạc Quần nghe hỏi liền biết ngay nàng đã chứng kiến trận đấu vừa qua giữa chàng với Thủy Thiên Ngao và Bát Tý Điều Khách, bèn nói:

- Tại hạ chỉ có một vị hôn thê, nhưng hiện nàng đã... thay lòng rồi...

- Người mang thai không phải vợ các hạ sao?

Nhạc Quần nóng ruột:

- Vừa rồi Lý cô nương đã bảo tỳ sư muội đang trong tình trạng nguy hiểm, cô nương có thể cho biết nguy hiểm như thế nào chẳng?

Lý Quân nghiêm mặt:

- Nàng ta bị bỏ vào trong thùng xe bằng thép không có lỗ thông hơi, nếu không biết "Quy túc đại pháp", không đầy nửa giờ ắt sẽ bị chết ngạt!

Nhạc Quần kinh hãi:

- Xin hỏi cỗ xe ấy đã đi đâu rồi?

Lý Quân mỉm cười:

- Theo bốn cô nương biết, các hạ hiện đang trên đường đuổi theo quái nhân nọ để giải cứu cho nữ nhân hoài thai!

Nhạc Quần nghiêm nghị:

- Không sai!

- Các hạ không thể nào thực hiện được hai việc cùng một lúc đâu, bởi cỗ xe ấy giờ đang tiến về phía ngược chiều với hướng đi của Bát Tú Điều Khách.

Nhạc Quần hết sức bồn chồn lo lắng, hai tay xoa vào nhau ra chiều vô cùng phân vân.

Nên cứu ai trước đây? Một người là sư muội mình, nhưng cha nàng lại là chủ nhân Thất Trùng Thiên, có đối lập với sư phụ hay không, chỉ bằng vào lời lẽ một chiều của nàng ta thì chưa thể chắc chắn được.

Còn một người thì đã thật sự có quan hệ phu thê với mình, tuy không yêu nàng, song lại chẳng thể làm nỡ phó mặc.

Mà hiện nay hai nàng đều đang trong vòng nguy hiểm, biết phải làm sao đây?

Lý Quân lạnh lùng nói:

- Đã quyết định chưa? Các hạ định cứu ai trước nào?

Nhạc Quần trầm giọng:

- Hiện tại không phải là vấn đề cứu ai trước ai sau, nếu không đồng thời tiến hành cứu, được người này thì người kia ắt hẳn bị...

Lý Quân điềm tĩnh cười:

- Bốn cô nương chỉ muốn biết các hạ định sẽ đích thân đi cứu người nào thôi, vì bốn cô nương đã quyết định giúp các hạ cứu lấy một người.

Nhạc Quân mừng rỡ, vội ôm quyền vái một cái:

- Đa tạ Lý cô nương, tại hạ quyết định đi cứu người mang thai!

Lý Quân mỉm cười gật đầu:

- Vậy mới là hành động của đấng đại trượng phu chứ! Theo Lý Quân này được biết, hai chị em họ đều có lòng yêu thương các hạ, và cô nàng mang thai còn phải cộng thêm một chữ "càng" nữa!

Nhạc Quân giờ mới nghe lòng được yên ổn, và chàng cũng nhận thấy mình đã tỏ ra quá ư bạc bẽo, Thủy Linh Uyên đã lầm lỗi ở điểm nào chứ? Mà đâu có lầm lỗi thì người chịu trách nhiệm phải là Thủy Linh Phụng mới đúng!

Thủy Linh Phụng đã là thạch nữ, vì sao không chịu cho mình biết sớm hơn, để đến lúc ân tình đã sâu nặng mới bộ lộ ra. Nếu bảo là bạc bẽo, Thủy Linh Phụng mới chính là người xứng đáng để nhận lãnh.

Nhạc Quân với vẻ cảm kích và thành khẩn nói:

- Nhạc mỗ thật vô cùng bội phục hiệp tâm của Lý cô nương, xin hãy cho biết nơi đến của Bát Tý Điều Khách là ở đâu?

- Lão ta đi thẳng hướng bắc, địa điểm là một tòa trang viện đồ sộ cách đây chừng năm mươi dặm, có tên là Chủ Nguyệt Sơn trang!

Nhạc Quân thoáng nhíu mày thắc mắc:

- Danh xưng của sơn trang này hết sức tao nhã, chẳng hay trang chủ là ai? Sao lại có giao thiệp với Bát Tý Điều Khách?

Lý Quân trịnh trọng:

- Danh tính không thể biểu hiện bản tính của một cá nhân. Vị trang chủ ấy cũng là một sát tinh trong giới hắc đạo. Hiện tại tôi không cần cho các hạ biết trước, nói chung là các hạ cần phải sử dụng nhiều mưu trí, hành sự thận trọng là được rồi!

Nhạc Quân nhẹ gật đầu:

- Vậy thì xin giao tộ sư muội cho Lý cô nương, chẳng hay khi xong việc, chúng ta sẽ gặp lại nhau tại đâu?

Lý Quân thoáng ngẫm nghĩ:

- Nghe đầu Nhạc Dương lâu là một trong ngũ đại danh lâu của Vũ Nội, mười hôm sau sẽ gặp lại nhau tại đó, và phải chờ thêm ba hôm nữa, nếu ba hôm sau mà một bên chưa đến, chúng tỏ là chưa đắc thủ hoặc gặp sự cố, hãy ghi lại ký hiệu ở trên lâu để tiện việc liên lạc.

Nhạc Quần ôm quyền thi lễ:

- Hẹn gặp lại Lý cô nương...

Đoạn quay người phi thân về hướng bắc. Hiện tại Nhạc Quần hết sức hổ thẹn, nghĩ đến những lời mắng chửi của Tiểu Thúy và tấm lòng hiệp nghĩa của Lý Quân, mình thân là đấng nam nhi mà lại thua kém hai nàng, thật đáng hổ thẹn!

Một người khi đầu óc tỉnh táo thì sẽ nhận thấy ngay những điều sai trước đây. Chàng đã quá ư tàn nhẫn với Thủy Linh Uyên, vạn nhất nàng gặp tai ương thì chàng sẽ đau khổ trọn đời.

Năm mươi dặm đường chưa đầy hai giờ đã đến nơi, quả nhiên thấy một trang viên rộng lớn nằm trong một thung lũng.

Nhạc Quần ngược nhìn trời, vầng thái dương đã ngã về tây, chàng thầm nhủ:

- Phên này mình chỉ có thể thắng chứ không được bại, phải chờ đến canh ba hãy hành sự!

- o O o -